

New York Times bestsellersorozat

RICK RIORDAN

PERCIVAL JACKSON

GÖRÖG HŐSEI

FÉLIG FIÚ. FÉLIG ISTEN. MINDEN ÍZÉBEN HŐS.
TUDJ MEG TÖBBET A VILÁGRÓL!

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON
GÖRÖG HŐSEI

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2017

Beckynek, akire a mai napig hősként tekintek

–R. R.

BEVEZETÉS

ÉN CSAK A PIZZA MIATT VÁLLALTAM A MELÓT, OKÉ?
A kiadónál azt mondták:

– Jaj, tavalý olyan jó kis könyvet raktál össze a görög istenekről! Örülnénk, ha az ókori görög hősökről is írnál valamit! Szuper lenne!

Mire én:

– Srácok, diszlexiás vagyok. Nekem már az *olvasás* is kész kínszenvedés.

Ekkor ajánlották fel az egy évre elegendő pepperonis pizzát, és azt is megígérték, hogy annyi kék zselécukrot ehettek, amennyi csak belém fér.

Ez betalált.

Különben nem is olyan rossz a téma. Ha egyedül küzdötök meg egy szörnnel, ezek a sztorik talán segítenek kivédeni néhány gyakori hibát: nem bámultok bele Medusza arcába, és nem egy Crusty nevű alaktól vesztek használt matracot.

Legfőképpen viszont azért olvassatok a görög hősökről, hogy jobban érezzétek magatokat!

Nem számít, mekkora szívás az életetek, ezek a srácok és csajok még nálatok is nyomorultabbak voltak. Ők húzták a mennyei varázspálcák legrövidebbikét.

Ha még nem ismernétek, a nevem Percy Jackson. Modern félisten vagyok: Poszeidón fia. Nekem is volt néhány rossz pillanatom, de azok a hősök, akikről most fogok mesélni, hamisítatlan, régi-módi balfékek. Mindenkit megelőzve, halált megvető bátorsággal baltázták el a dolgokat.

Tizenkettőt választottam ki közülük. Ennyi bőven elég. Ha azután sem érzitek jobban magatokat, hogy végigolvastátok a nyomorúságos (mérgezésekkel, árulásokkal, csonkításokkal, gyilkosságokkal, pszichopata családtagokkal és emberevő háziállatokkal tarkított) életrajzokat, nem sok jövőt jósolok nektek.

Szóval, izzítsátok a lándzsákat! Kanyarítsátok magatokra az oroszlánbőr köpenyeteket! Fényesítsétek ki a pajzsotokat, és győzdjétek meg róla, hogy elég nyíl van-e a tegezetekben! Közel négyezer évet repülünk vissza az időben, hogy szörnyeket nyakazunk le, királyságokat mentsünk meg, szétlőjük az istenek seggét, megrohamozzuk az Alvilágot, és gonosz embereket raboljunk ki.

Aztán, mire eljön a desszert ideje, fájdalmas kínhalált halunk.

Készen álltok? Zsír! Csapjunk is bele!

PERSZEUSZ ÖLELÉSRE VÁGYIK

MUSZÁJ EZZEL A FICKÓVAL KEZDENEM.

Elvégre névrokonok vagyunk. Más-más istentől származunk, de anyám imádta Perszeusz sztoriját, még hozzá egyetlen egyszerű oknál fogva: ő legalább *életben maradt*. Perszeuszt nem cincálták szét. Nem ítélték örök kárhozatra. Ahhoz képest, hogy görög hős, a csávó élete kész *happy end*.

Ami persze nem jelenti azt, hogy nem szívott ő is éppen eleget. Ráadásul *egy csomó* embert megölt, de most mit csináljunk?

A pechsorozat már Perszeusz születése előtt elkezdődött.

Először is tisztázzuk, hogy Görögország akkoriban még nem volt egységes ország. Egy rakás különböző királyság alkotta. Senki sem úgy mutatkozott be, hogy:

– Szia, én görög vagyok!

Az emberek arra voltak kíváncsiak, hogy ki melyik városállamból származik: Athénból, Thébából, Spártából, Zeuszville-ből s a többi. A görög szárazföld sok kis ingatlanból állt. Minden városnak megvolt a saját királya. A Földközi-tenger több száz szigete is mind külön királyságnak számított.

Képzeljétek el, mi lenne, ha ma is így élnénk! Tegyük fel, hogy Manhattanben laktok, és a helyi királynak saját hadserege, saját adói és saját törvényei vannak. Ha Manhattanben összetűzésbe kerültek a törvénnyel, bármikor átmenekülhettek a New Jersey-i Hackensackbe. A hackensacki király menedékjogot ad nektek,

vagyis Manhattan semmit sem tehet (kivéve persze, ha a két király szövetséget köt egymással, ebben az esetben ugyanis benne vagytok a slamasztikában).

A városok lépten-nyomon megtámadnák egymást. Brooklyn királya bármikor dönthetne úgy, hogy háborút indít Staten Island ellen. Vagy Bronx, Greenwich és Connecticut katonai szövetséget kötne, és együtt megszállná Harlemet. Azt hiszem, nem unatkoznánk.

Szóval, az egyik görög várost úgy hívták, hogy Argosz. Nem ez volt a legnagyobb vagy a legerősebb város, de tekintélyes méretekkel büszkélkedhetett. Még jó, hogy az ott élők nem „argoszitáknak” nevezték magukat. Az úgy hangzik, mint valami baktériumfajta. A királyuk az Akrisziosz névre hallgatott. Elvetemült egy ipse volt. Ha ma ő lenne az uralkodótok, tutira elszöknétek Hackensackbe.

Akrisziosznak volt egy gyönyörű lánya, Danaé, de a király nem repezett az örömtől miatta. Akkoriban csak a fiúk számítottak. A fiúgyermek vitte tovább a családi nevet, örökölte a királyságot, amikor meghaltál, blablabla. Miért ne vehette volna át egy lány a királyságot? Gőzöm sincs. Hülyeség, de ez volt a szabály.

– Fiút szülj! Fiút akarok! – ordibált Akrisziosz a feleségével, de hiába.

Amikor a felesége meghalt (valószínűleg a stressz végzett vele), a király bepánikolt. Tudta, ha fiú utód nélkül hal meg, az öccse, Próteusz veszi át a trónt, márpedig ők ketten ki nem állhatták egymást.

Akrisziosz végső kétségbeesésében elzarándokolt a delphoi jósdába, hogy jövendőt mondasson magának.

Nos, a szentély meglátogatása minden volt, csak jó ötlet nem. Egy csomót utazhattál, mire eljutottál Delphoiba és a városszéli sötét barlangba, ahol egy lefátyolozott hölgy ült háromlábú széken, és mivel egész nap a vulkáni gőzöket szagolgatta, mindenféle víziói támadtak. A bejáratnál álló papok nem kevés belépti

díjat gomboltak le rólad. Ennek fejében egyetlen kérdést tehetted fel az Orákulumnak. A nő legtöbbször homályos rébuszokban válaszolt, te meg összezavarodva, riadtan és üres zsebbel hagytad el a barlangot.

De, mint már említettem, Akriszioszt a kétségbeesés vezérelte.

Így szólt:

– Ó, nagy Orákulum, hogyhogy nem születik fiam? Ki veszi át tőlem a trónt, és viszi tovább a családi nevet?

Az Orákulum ezúttal nem rébuszokban beszélt.

– A válasz pofonegyszerű – felelte érdes hangon. – Neked soha nem születik fiad. Csak *a lányodnak*, Danaének. Az a fiú fog megölni téged, és ő lesz Argosz következő királya. Köszönjük az adományt! További szép napot!

A letaglózott Akrisziosz dühösen indult haza.

Amikor belépett a palotába, a lánya elébe szaladt.

– Apa, valami baj van? Mit mondott az Orákulum?

A király végigmérte Danaét, ezt a hosszú fekete hajú, őzike szemű szépséget. Sok kérő pályázott a kezére. Ám Akrisziosznak csak a prófécia járt a fejében. Elhatározta, hogy soha nem adja férjhez a lányát. Danaé nem szülhet fiút. Ő már nem a lánya, hanem a halálos ítélete.

– Az Orákulum szerint *te* vagy az én bajom – vicsorgott Akrisziosz. – El fogsz árulni engem! A szemed láttára fognak meggyilkolni!

– Micsoda? – hőkölt hátra Danaé a döbbenettől. – Soha, atyám!

– Őrség! – kiáltotta el magát Akrisziosz. – Vigyétek innen ezt a bestiát!

Danaé nem értette, mit vétett. Hiszen mindig arra törekedett, hogy kedves és figyelmes legyen. Szerette az apját, annak ellenére, hogy az öreg igazi méregzsák volt, és lándzsával meg egy falka veszett kutyával kergette a parasztokat az erdőben.

Danaé mindig tisztességgel áldozott az isteneknek. Rendszeresen imádkozott, megette a főzeléket, és a leckéjét is megírta. Honnan veszi az apja, hogy áruló?

De nem kapott választ. Az örök elhurcolták, és bezárták a király szigorúan őrzött föld alatti cellájába, egy takarítószekrény méretű, vécével és betonpriccselel felszerelt, harminc centiméter falvastagságú bronzkamrába. A plafonon lévő masszív levegőrácsra keresztül ugyan áramlott be némi oxigén és napfény, de melegebb napokon a bronzcella úgy felforrósodott, mint egy katlan. A triplán megerősített ajtón nem volt kémlelőablak, csak egy kis nyílás, amin az ételt adták be a fogolynak. Akrisziosz végig magánál tartotta a kulcsot, mert nem bízott az örökben. Danaé két szem száraz kekszet és egy pohár vizet kapott naponta. Az udvarra nem mehetett ki. Látogatókat nem fogadhatott. Netkapcsolat sem volt a cellájában. Semmi.

Talán bennetek is felmerült a kérdés: ha Akrisziosz annyira aggodott Danaé gyereke miatt, miért nem ölte meg a lányt?

Nos, gonosz lelkű barátaim, az istenek nagyon komolyan vették a családon belüli erőszakot. (Ami fura, hiszen éppen ők teremtték meg a műfajt.) Ha megölted a saját gyerekedet, Hádész tett róla, hogy méltó büntetésben legyen részed az Alvilágban. Az Erinnüszök a nyomodba eredtek. A Moirák elnyisszantották az életed fonalát. Aztán nyöghetted a rossz karmát. Ha viszont a csemetéd csak úgy „magától” sorvadt el egy föld alatti bronzcellában... nos, az nem feltétlenül számított gyilkosságnak. Sokkal közelebb állt a *Hoppá, hát itt meg mi történt?* esetéhez.

Danaé hónapokig kornyadozott a föld alatti cellában. Azon kívül, hogy tésztababákat gyúrt a kekszből meg a vízből, és WC úrral beszélgetett, nem nagyon tudta mivel elütni az időt, így nagyrészt az istenekhez fohászzkodott.

Talán a kedvessége keltette fel az istenek figyelmét, vagy az, hogy mindig illően lerótt a tiszteletét az égiek előtt. Esetleg az, hogy káprázatosan szép volt. Egy nap Zeusz, az egek ura, meghalotta, hogy Danaé a nevéen szólítja. (Az istenek már csak ilyenek. Amint elhangzik a nevük, totál fellelkesülnek. Lefogadom, hogy a Google-on is napi szinten keresnek rá magukra.)

Zeusz lenézett a földre a szuperéles röntgenszemével. Meglátta a gyönyörű királylányt, aki a bronzcsapdában kuksolva kesergett sanyarú sorsán.

– Hát ez meg *mi* a szösz? – mondta magában. – Milyen apa az olyan, aki bebörtönzi a saját lányát, hogy az ne lehessen szerelmes és ne szülhessen gyereket? – (Valójában Zeusznak is pontosan ugyanilyen húzásai voltak, de ezt most hagyjuk.) – Dögös kis csaj – dünnyögte Zeusz. – Azt hiszem, meglátogatom.

Mindig ugyanaz a lemez. Zeusz első látásra beleszeretett valami halandó lányba, és romantikus hidrogénbombaként csapódott az életébe, hogy jól felkavarja az állóvizet, aztán húzott vissza az Olimposzra, a barátnője meg nevelhette egyedül a gyerekét. Mindegy... biztos csak a jó szándék vezérelte. (*Khm. Na. Khm.*)

Zeusznak csupán egyetlen nehézsége támadt Danaé kapcsán: megtalálni, hogyan juthat be a szigorúan őrzött bronzcellába.

Jó, tudom, hogy isten volt. Mindenféle képességekkel. Könnyedén berobbanthatta volna az ajtót, de azzal halálra rémítette volna szegény lányt. Plusz egy csomó őrt is meg kellett volna ölnie, ami nem túl gusztusos mutatvány. A robbantgatás és a szanaszét heverő csonka holttestek látványa nem a legmegfelelőbb körítés az első randihoz.

Zeusz úgy döntött, hogy összezsugorodik, és a levegőrácson keresztül bújik be a cellába, így nyugodtan kettesben lehet álmai nőjével.

De mivé változzon át? A hangya jó ötletnek tűnt. Egy másik csajnál már bevált. Zeusz azonban jó benyomást akart kelteni, és tudta, hogy egy hangyától senki sem esik hasra.

Elhatározta, hogy valami egészen más lesz: aranyeső! Huszonnégy karátos gomolygó felhővé változott, és leszáguldott az Olimposz oldalán. Áttüremkedett a levegőrácson, és olyan meleg, vakító fényel töltötte meg Danaé celláját, hogy a lánynak elállt a lélegzete.

– NE FÉLJ! – dörögte egy hang az aranypázmák közül. – ZEUSZ VAGYOK, AZ EGEK URA. JÓL NÉZEL KI, KISLÁNY. LAZULSZ VELEM?

Danaének még sosem volt barátja. Főleg nem isteni származású barátja, aki bármikor csillámporrá tud változni. Nemsokára (úgy öt-hat perc múlva) már örülten szerelmes volt Zeuszba.

Teltek-múltak a hetek. Danaé olyan csendben volt, hogy az örök megőrültek az unalomtól. Aztán egy szép napon, kilenc hónappal a csillámfelhős incidens után, az őr éppen az ételt csúsztatva be az ajtónyíláson, amikor különös hangra lett figyelmes: mint ha egy csecsemő sírt volna a cellában.

Az őr szaladt Akrisziosz királyhoz, hiszen erről a főnöknek is tudnia kellett. Amikor a király odaért, kinyitotta az ajtót, berontott a cellába, és látta, hogy Danaé egy pokrócba csavart újszülötet ringat a karjában.

– Mi... – nézett körül Akrisziosz. Senki más nem volt a cellában. Nem is juthatott be senki, mivel az egyetlen kulcs Akrisziosznál volt, WC úron keresztül pedig lehetetlen volt bemászni. – Hogy... Ki...

– Felség – Danaé szeme sértődötten csillogott. – Zeusz látogatott el hozzám. Ez itt a közös fiunk. A Perszeusz nevet adtam neki.

Akrisziosz majdnem megfulladt a saját nyelvétől. *Perszeusz* azt jelenti: *bosszúálló* vagy *romboló*, attól függően, hogyan értelmezik. A király nem akarta, hogy a gyerek felnővén Iron Mannel meg

Hulkkal bandázzon, ráadásul Danaé merev tekintetéből világosan látszott, a csaj kit akar holtan látni.

A király legborzalmasabb félelmei váltak valóra, ami kész röhej, hiszen ha ez a tompa agyú nem zárhatja be a saját lányát, az egész meg sem történt volna. De hát, így működnek a jóslatok. Miközben megpróbálsz elkerülni a csapdát, végül te magad építed meg magadnak, és szépen belesétálsz.

Akrisziosz szíve szerint ott helyben meggyilkolta volna Danaét meg a kisfiát. Biztos, ami biztos. Csakhogy ott volt ez a *tabu* a családirtással kapcsolatban. A csuda vigye el! Továbbá, ha Danaé igazat mond, és Perszeusz valóban Zeusz fia... nos, a világegyetem urának felingerlése nyilván nem hosszabbította volna meg Akrisziosz várható élettartamát.

Akrisziosz mással próbálkozott. Megparancsolta az öröknek, hogy szerezzenek egy nagy, lehajtható fedelű fadobozt. Légzőnyílásokat fúrt a tetejébe – csak hogy megmutassa, milyen jó fej –, aztán belegyömöszölte Danaét meg az újszülött fiát, beszögezte a fedelet, és a tengerbe vetette a ládát.

A szó szoros értelmében tehát nem ölte meg anyát és fiát. Talán éhen vagy szomjan halnak. Talán egy jó kis vihar atomjaikra szedi, és a vízbe veszejtí őket. Bármí történik is, ő mossa kezeit!

A király visszament a palotába, és évek óta először mély álomba szenderült. Nincs is jobb annál, mint lassú, szörnyű kínhalálra ítélni a lányodat meg az unokádat, ettől nyugszik meg igazán a lélek. Mármint az Akrisziosz-féle gennyládák esetében.

Ezalatt a ládában Danaé Zeuszhoz imádkozott.

– Szia, ööö... én vagyok, Danaé. Bocs a zavarásért, de atyám kirúgott. Egy ládában vagyok. A tenger közepén. Perszeusz is velem

van. Szóval... ennyi. Hívj vissza, vagy küldj SMS-t, ha nem túl nagy kérés!

Zeusz igazán kitett magáért. Hűvös, enyhe záport küldött a földre, aminek cseppjei beszivárogtak a légzőnyílásokon, és friss vízzel látták el Danaét meg a kisbabát. Rávette a testvérét, Poszeidont, a tenger istenét, hogy csendesítse el a hullámokat és fordítsa meg az áramlatot, hogy a ládának zavartalan legyen az útja. Poszeidón közbenjárására kis szardíniák ugrottak a ládára, és a légzőnyílásokon keresztül bebújtak a doboz belsejébe, hogy Danaé friss szusit ehessen. (Apám, Poszeidón, ebből a szempontból félelmetesen jó fej!)

Szóval, ahelyett, hogy megfulladtak vagy szomjan haltak volna, Danaé és Perszeusz túléltek a megpróbáltatásokat. Néhány nap elteltével az *S.S. Faláda* megközelítette a Szeriphosz nevű sziget partvidékét, ami Argosz keleti részétől körülbelül százötven kilométerre helyezkedett el.

Danaé és a baba még ekkor sem menekült meg teljesen, mert a ládát beszögelték. Szerencsére egy Diktüsz nevű halász éppen ott üldögélt a parton; a hálóit javítgatta a halfogással töltött kemény nap után. Diktüsz megpillantotta a hullámok tetején lebegő hatalmas faládát, és azt gondolta magában: „Hű, ez fura.”

Belegázolt a vízbe, és a hálói meg a horgai segítségével kihúzta a ládát a partra.

– Vajon mi lehet benne? – dünnyögte az orra alatt. – Talán bor vagy olajbogyó... vagy arany!

– Segítség! – kiáltotta egy női hang a ládából.

– Oáááá! – harsant fel egy másik, vékonyabb hang.

– Vagy emberek – állapította meg Diktüsz. – Talán emberek vannak benne!

Elővette a multifunkciós halászkését, és óvatosan felfeszegette a láda tetejét. Danaé és Perszeusz baba gubbasztott a ládában – piszkosan, fáradtan és szusiszagúan, de nagyon is elevenen.

Diktüsz kisegítette őket a ládából, és kenyeret meg vizet adott nekik. (Hé, gondolta magában Danaé, adjál még!) A halász megkérdezte Danaét, mi történt vele.

A csaj úgy döntött, hogy nem ragozza túl a sztorit. Elvégre fogalma sem volt, hol van, és hogy az itteni király nem áll-e barátságban az apjával. Csupán annyit tudott, hogy Hackensackbe került. Elmesélte Diktüsznek, hogy az apja lapátra tette, mert szerelmes lett, és engedély nélkül szült gyereket.

– Ki a fiú apja? – kíváncsiskodott Diktüsz.

– Hát... ööö... Zeusz.

A halásznak kikerekedett a szeme. Mindent elhitt a lánynak. Danaé törődött külseje ellenére is elég szépnek tűnt ahhoz, hogy egy isten felfigyeljen rá. Beszéde és visszafogottsága arra engedett következtetni, hogy királyi származású. Diktüsz szívesen segített volna rajta meg a kisbabáján, de ellentétes érzelmek viaskodtak benne.

– Elviszlek a bátyámhoz – mondta vonakodva. – Polüdektész a neve. Ő a sziget királya.

– Szívesen látna minket? – kérdezte Danaé. – Menedékre lehetünk nála?

– Erről kezeskedem.

Diktüsz mindent elkövetett, hogy nyugalmat erőltessen magára, holott tudta, hogy a bátyja megrögzött nőcsábász. Talán a kelleténél szívélyesebben is fogadná Danaét.

– Ha a bátyád a király – ráncolta a homlokát Danaé –, te miért vagy egyszerű halász? Bocs, nem akarlak megsérteni. A halászok jó arcok.

– Nem töltök túl sok időt a palotában – válaszolta Diktüsz. – Családi zűrök.

Erről Danaé is sokat tudott volna mesélni. Nem szívesen kért segítséget Polüdektész királytól, de nem volt más választása azon kívül, hogy a parton marad, és ládából épít magának kunyhót.

– Megmosakodjak? – fordult Diktüszhöz.

– Ne – felelte a halász. – A bátyámat ismerve az a jó, ha minél rondább vagy. Dörzsölj szét egy kis homokot az arcodon! Tegyél hínárt a hajadba!

Diktüsz Szeriphosz fővárosába vezette Danaét és gyermekét. A királyi palota hatalmas fehér márványoszlopaival, homokkő falaival, felzászlózott tornyaival és a kapunál sorakozó marcona őreivel fenyegetően magasodott a többi épület fölé. Danaé arra gondolt, talán mégis inkább a tengerparton kellett volna maradnia a ládában, de azért követte a halászt a trónterembe.

Polüdektész egy tömör bronztrónon ült, ami nem tűnt éppen derékkímélőnek. A háta mögötti falat harci tróféák díszítették: fegyverek, pajzsok, zászlók és az ellenségei kitömött feje. Tudjátok, a szokásos vendégmarasztaló dekoráció.

– Nocsak, nocsak! – kiáltott fel Polüdektész. – Mit hoztál nekem, öcskös? Látom, kapásod volt!

– Ööö... – Diktüsz valami olyasmit akart mondani, hogy: *Légyszí, legyél normális velem, és ne ölj meg!*

– Elmehetsz – mondta a király.

Az örök kiebrudalták szegény halászt.

Polüdektész Danaéhoz hajolt. A mosolya sem tette sokkal barátságosabbá, tekintettel a csalé fogaira.

Danaé rongyos ruhái, homokfoltos arca, hínárral és apró szardíniákkal tarkított haja, szakadt bugyra egy pillanatra sem tévesztették meg. (Tényleg, *mi ez* a bugyor? Talán ebben cipeli a holmiját?) Polüdektész látta, hogy a lány csodaszép. Ez a gyönyörű szempár! És ez az arc! Maga a tökély! Egy alapos fürdő, néhány takaros ruha, és máris királylány lesz belőle.

– Ne félj, kedvesem! – szólalt meg Polüdektész. – Miben segíthetek?

Danaé úgy döntött, kicsit sajnáltatja magát, az biztosan beválik. Térdre esett, és sírva fakadt.

– Felség, Danaé vagyok, Argosz hercegnője. Édesapám, Akrisziosz király elűzött a palotából. Könyörgök, védj meg!

Polüdektész nem hatódott meg különösebben, de az agyában szélsebesen pörögtek a fogaskerekek. Argosz szép város. Akriszioszról is hallott már: ő az az öreg király, akinek nem született fiúgyermek. Ez túl szép, hogy igaz legyen! Ha Polüdektész feleségül veszi Danaét, mindkét városnak ő lesz az uralkodója. Két trónterme lesz, és annyi szabad falfelülete, hogy az összes kitömött fej felhozhatja a raktárból!

– Danaé hercegnő, hát persze, hogy megvédelek! – kiáltotta olyan hangosan, hogy az összes jelenlévő jól hallja. – Az istenekre esküszöm, nálam biztonságban leszel!

Felkelt a trónszékből, és lelépett az emelvényről. Át akarta ölelni Danaét, hogy megmutassa a hercegnőnek, milyen jószágos, aranyszívű emberrel van dolga. Ám amikor már csak pár lépésnyire volt a lánytól, a szakadt bugyor sikoltozni kezdett.

Polüdektész hátraugrott. A sikoltozás abbamaradt.

– Miféle boszorkányság ez? – tudakolta mérgesen Polüdektész. – Egy sikoltozó rongycsomóval állítasz be hozzám?

– Ez egy csecsemő, felség – nyomott el egy vigyort Danaé a király rémült arckifejezése láttán. – A fiam, Perszeusz, aki Zeusztól fogant. Remélem, a védelmed szegény, szerencsétlen gyermekemre is kiterjed.

Polüdektész jobb szeme alatt rángani kezdett az izom. A király gyűlölte a csecsemőket, ezeket a ráncos, pufók lényeket, akik

folyton csak bögnek meg bekakilnak. Már bánta, hogy nem vette észre a kölyköt, de hát annyira elbűvölte Danaé szépsége.

Most már nem visszakozerhatott. Mindenki hallotta, mit ígért. Különbén is, ha a gyerek tényleg Zeuszról van, az csak tovább bonyolítaná a dolgot. Nem hajíthatz csak úgy a szemétre egy félistent, mert felingerled vele az égíeket... legalábbis az esetek többségében.

– Természetesen – nyögte ki nagy nehezen a király. – Milyen aranyos kis... izé. Ő is az oltalmam alatt áll. Megmondom, mi legyen... – A király közelebb húzódot, de Perszeusz megint bömbölni kezdett. A gyerek pikkelt a gonosz királyokra. – Haha – próbálkozott gyámoltalanul Polüdektész. – Ebben aztán van szufla. Vigyük el Athéné templomába, a város túlsó végébe... Az a *legszebb* környék. A papoknál kitűnő kezekben lesz. Addig mi, kedves hercegnő, közelebb kerülhetünk egymáshoz.

Polüdektész mindig elérte, amit akart. Úgy saccolta, tizenöt, maximum tizenhat perc, és Danaé a karjaiba omlík.

Ehhez képest tizenhét frusztráló esztendő következett Polüdektész életében. Bárhogy próbált is *közelebb kerülni* Danaéhez, a királylány meg a fia lépten-nyomon meghiúsította a terveit. A király saját lakosztályt jelölt ki Danaének a palotában. Divatos ruhákkal, szép ékszerekkel halmozta el, szolgálókat adott mellé, és még egy, a királyi büfében beváltható kuponfüzettel is meglepte. De Danaét sem ejtették a fejére. Tudta, hogy itt is csak fogoly, mint otthon a bronzcellában. Nem hagyhatta el a palotát. A szolgálóktól eltekintve csak a fia és a fia nevelőnői látogathatták.

Danaé mindig repesve várta Perszeuszt. A fiú kisbaba korában éktelen üvöltésben tört ki, valahányszor a király közeledni próbált Danaéhez. A király, aki nem bírta a ricsajt, sietve távozott, és bevett egy aszpirint. Perszeusz távollétében Danaé a saját módszereivel háritotta el a király udvarlását. Amikor Polüdektész megjelent

az ajtóban, rosszullétet színlelt és gyomorrontásra panaszkodott. Elrejtőzött a mosókonyhában. Vigasztalhatatlanul zokogott, a szolgálói pedig addig méregették a királyt, amíg az zavarában el nem menekült.

Polüdektész évekig ostromolta Danaét. De a nő ellenállt. Tulajdonképpen tiszteletre méltó ez a kölcsönös makacsság.

Ahogy Perszeusz cseperedni kezdett, úgy könnyebbült meg Danaé, és omlott össze Polüdektész.

Hiszen Perszeusz félisten volt. És állatira tehetséges.

Már hétévesen felnőtt férfiakat küldött a padlóra. Tízévesen ügyesebben forgatta a kardot, mint bármelyik katona a király seregében, és ha kilőtt egy nyilat, az hosszában szelte át a szigetet. Mivel Athéné templomában nevelkedett, hamar elsajátította a bölcs hadviselés fortélyait (hogyan tervezze meg a csatát, mivel tisztelegjen az istenek előtt), az összes hasznos tudnivalót, amire egy kamasznak csak szüksége lehet.

Jó fiú volt, azaz továbbra is rendszeresen látogatta az anyját. Már nem kezdett el bömbölni, ha Polüdektész feltűnt a közelben, de amikor a király Danaét vette célba, a halálos fegyverekkel felszerelt Perszeusz addig ácsorgott a háttérben vasvillatekintettel, kezét fenyegetően karba fonva, amíg a király visszavonulót nem fűjt.

Azt hihetnénk, hogy Polüdektész végül feladta a harcot. Hiszen nem csak egy nő van a világon. De tudjátok, hogy megy ez. A tiltott gyümölcs mindig édesebb. Mire Perszeusz betöltötte a tizenhetet, Polüdektészt az elmebaj kerülgette. Feleségül akarta venni Danaét, mielőtt a nő kifut az időből! Azt akarta, hogy a közös gyerekeik uralkodjanak Argosz és Szeriphosz fölött. Mi következett ebből? Perszeusznak mennie kellett.

De hogyan szabaduljunk meg egy félistentől, ha nem akarjuk saját kezűleg meggyilkolni? Főleg úgy, hogy Perszeusz tizenhét éves, és a legerősebb, legrátermettebb harcos a szigeten.

Polüdektész elhatározta, hogy csapdát állít... amivel Perszeusz saját magát semmisíti meg, anélkül, hogy a gyanú árnyéka Polüdektészre vetülne.

A király az évek során éppen elég hős tündöklését látta már, akik szörnyeket kaszaboltak le, falvakat és cucci kiskutyusokat mentettek meg, hercegek és hercegnők szívét nyerték el, és milliós reklámszerződéseket írtak alá. Polüdektész nem sokat törődött az efféle hasztalanságokkal, azt azonban észrevette, hogy szinte minden hősnek van gyenge pontja, valami tökéletlenség, ami (kis szerencsével) akár a halálát is okozhatja.

Hogy Perszeusz esetében mi volt ez a végzetes hiányosság?

A srác Argosz hercege volt, Zeusz fia, mégis hajótöröttként, nincstelenül nőtt fel egy idegen országban, és az anyján kívül senkire sem számíthatott. Emiatt egy kicsit kényes lett a hírnevére. Mindenáron bizonyítani akart. Egyetlen kihívásra sem mondott nemet. Ha Polüdektész ellene fordíthatná ezt a fegyvert...

A király elmosolyodott. Hát persze. Már ki is találta, mi legyen a kihívás.

Polüdektész még azon a héten bejelentette, hogy a szomszédos szigeten élő királylány számára gyűjt nászajándékot. A lányt úgy hívták, hogy Hippodameia. Az apja, Oinomaiosz király és Polüdektész régi cimborák voltak, de ez most lényegtelen.

Mindez csak ürügy volt Polüdektész részéről, hogy ajándékokat gyűjtsön.

Polüdektész a palotájába invitálta Szeriphosz krémjét, hogy lássa, a gazdagok és híresek mennyi ajándékot tudnak kiköhögni. Mindenki jó benyomást akart kelteni, így egymást túllícitálva hordták a király elé a legmenőbb cuccokat.

Az egyik család rubintokkal kirakott ezüstvázát hozott. A másik egy aranszekeret, amit hófehér lovak húztak. A harmadik ezerdrachmás iTunes-ajándékutalványt. Mindenből a legjobbat, ha már a jó öreg hogyishívják hozzámegey ahhoz az izéhez!

Az ajándékok csak gyűltek-gyűltek, Polüdektész pedig nem győzött hálálkodni a burzsujoknak (mintha olyan nagyon rá lettek volna szorulva). Végül Perszeuszra lett figyelmes, aki a büféasztalnál sunnyogott az anyjával, és próbált észrevétlen maradni.

Perszeusz el sem akart jönni erre az ostoba partira. Jobb szórakozása is akadt, mint hogy azt bámulja, egy rakás sznob hogyan nyal be a királynak. Viszont kötelességének érezte, hogy elkísérje az anyját, hátha Polüdektész megint romantikus hangulatba kerül, így hát megadóan kortyolgatta a langyos puncsot, és rágcsálta a fopiszkálóra tűzött partifalatokat.

– Hé, Perszeusz! – bődült el a király. – Te mivel leped meg a legnagyobb szövetségesem kislányát az esküvője alkalmából? Te vagy a legvitézebb harcos Szeriphoszon. Ehhez kétség sem férhet! Bizonyára figyelemre méltó ajándékkal készültél.

Ez övön aluli volt. Mindenki tudta, hogy Perszeusz csóró. A vendégek kuncogva szegték fel az állukat, örültek, hogy a király ilyen ügyesen helyre tette ezt a kis senkiházit. Bökte a csőrüket, hogy ez a csinos, daliás, talpraesett félisten csak úgy megjelent a városban, és mindenben lepipálta őket.

Perszeusz elvörösödött.

– Hagyd, kisfiam! – suttogta Danaé. – Csak fel akar hergelni. Ez csapda.

Perszeusz azonban nem hallgatott rá. Bosszantotta, hogy csúfot üznek belőle. Ő Zeusz fia volt, a király és a talpnyalói viszont úgy bántak vele, mint a legutolsó trógerral. A srác elunta, hogy Polüdektész fogolyként őrzi Danaét a palotában.

Perszeusz kilépett a terem közepére. A tömeg szétnyílt előtte.

– Lehet, hogy nem én vagyok itt a leggazdagabb, de attól még állom a szavamat – kiáltotta. – Mit kívánsz tőlem, Polüdektész? Mondd meg, milyen nászajándékra vágyik a kis hogyishívják! Mondd meg, és én idehozom!

A tömeg idegesen zsiszegett. (Igen, utána néztem. A *zsiszegett* nagyon is létező szó.) Polüdektész töretlenül mosolygott. Éppen erre várt.

– Szép vállalás – felelte. – De ígéretet könnyű. Esküdj meg a... Sztüx folyóra.

(Tipp: Soha ne esküdjetek a Sztüx folyóra! Ez a létező legsúlyosabb eskü. Ha nem álljátok a szavakat, tulajdonképpen magatokra szabadítjátok Hádészt, az Erinnüszöket és az Alvilág összes démonát, hogy örök büntetésül magukkal rántsanak a mélybe, ahol soha nem nyerhettek megbocsátást.)

Perszeusz az anyjára sandított. Danaé a fejét rázta. Perszeusz tudta, hogy nem tanácsos a velejéig romlott Polüdektész előtt esküdni. A papok, akik mellett Athéné templomában nevelkedett, nem néznék jó szemmel a dolgot. Ekkor a gúnyosan vigyorgó tömegre tévedt a tekintete.

– A Sztüx folyóra esküszöm! – kiáltotta. – Mit kívánsz tőlem, Polüdektész?

A király hátradőlt kényelmetlen bronztrónján. Elgondolkodva bámulta a falakat díszítő kitömött fejeket.

– Hozd el nekem...

Drámai orgonaszó.

– Medusza fejét.

A tömeg felszisszen.

Meduszának már az *említése* is balszerencsét jelentett. Hogy valaki levadássza és levágja a fejét? Ezt még a legádázabb ellenségemnek sem kívánnám.

Medusza a legfélelmetesebb szörnyeteg a görög mitológiában. Eredetileg gyönyörű nő volt, de miután Poszeidóonnal hetyegett Athéné templomában (ugyanott, ahol Perszeusz nevelkedett), Athéné rút bestiává változtatta szegény lányt.

Reggelente alig bírtok tükörbe nézni? Nos, Medusza olyan rusnya volt, hogy elég volt rápillantanod, egyből kővé váltál. Senki sem élte túl a vele való találkozást, de a pletykák szerint arany denevérszárnya volt, sárgaréz karmai, és a haja helyén eleven mérges kígyók tekeregtek.

Valahol messze keleten élt a két nővérével, akik szintén denevérszárnyú szörnyekké változtak... talán azért, mert becsületből a nővérukkal maradtak. Ők hárman voltak a Gorgók, ami klassz név lenne egy háttérzenekarnak. Már a boltokban: *Johnny Graecus és a Gorgók!* Oké, annyira nem jó.

Sok hős vágott neki az útnak, hogy felkutassa és megölje Meduszát, mert... izé, tulajdonképpen nem is tudom, miért. Tudomásom szerint nem háborgatott senkit. Talán a küldetés nehézsége miatt. Vagy mert a legrondább szörnyeteg elpusztításáért jutalom járt. Elég az hozzá, hogy a hősök közül egy sem tért vissza élve.

A trónteremben síri csend támadt. A tömeg elborzadt. Danaé elborzadt. Perszeusz annyira elborzadt, hogy nem érezte a saját lábujját.

Polüdektész úgy vigyorgott, mintha beköszöntött volna a karácsony.

– Te ajánlottad fel: „Mondd meg, és én idehozom.” Vagy tévedek? Nos – tárta szét a karját a király –, akkor hozd!

A feszültség felengedett.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A tömeg harsány hahotában tört ki. Majd pont Perszeusz, ez a tizenhét éves taknyos vágja le Medusza fejét, kész röhej.

– Ha már arra jársz, hozz nekem egy dedikált pólót! – kiabálta be valaki.

– Nekem meg egy tölcsér fagyit! – rikkantotta a társa.

Perszeusz lángoló arccal rohant ki a trónteremből. Az anyja utánaszólt, de ő csak szaladt.

Polüdektésznek dagadt a melle az ováció hallatán. Intett a zenészeknek, hogy folytassák a játékot, majd körbehordatta a langyos puncsot. Ünnepi hangulatban volt.

Legrosszabb esetben Perszeusz meghátrál, de akkor sem mer visszajönni. Még az is lehet, hogy az istenek halállal sújtják, amiért megszegte az esküjét. Ha pedig olyan ostoba, hogy mégis megkeresi Meduszát... nos, akkor kolosszális félisten-papírnehézként végzi.

Felvirradt a király napja!

Miután kimenekült a palotából, Perszeusz a tenger fölé magasodó sziklákhöz futott. Könnyeivel küszködve állt ki a szakadék szélére. Az éjszakai égboltot felhők takarták, mintha még maga Zeusz sem bírna a fiára nézni.

– Apám! – kiáltotta Perszeusz. – Idáig soha nem kértem tőled semmit. Soha nem panaszkodtam. Mindig illő módon áldoztam neked, és mindent megtettem, hogy jó fia legyek anyámnak. De most befürödtem. Nem bírtam lakatot tenni a számra, és teljesíthetetlen ígéretet tettem. Nem azt kérem, hogy oldd meg helyettem a problémát, csak adj egy kis útmutatást! Hogyan másszak ki a slamsztikából?

– Szép ima – szólalt meg a háta mögött egy hang.

Perszeusz hátrahőkölt, és kis híján lezuhant a szikláról.